

Repertoriul jurisprudenței

ORDONANȚA TRIBUNALULUI (Camera a zecea)

15 decembrie 2023 *

„Acțiune în anulare – Articolul 42 alineatele (1) și (2) din Regulamentul (UE) 2017/1939 –
Decizie a camerei permanente a Parchetului European de trimitere în judecată – Act de
procedură al Parchetului European – Necompetență”

În cauza T-103/23,

Victor-Constantin Stan, cu domiciliul în București (România), reprezentat de A. Șandru
și V. Costa Ramos, avocați,

reclamant,

împotriva

Parchetului European, reprezentat de L. De Matteis, F.-R. Radu și E. Farhat, în calitate de agenți,
pârât,

TRIBUNALUL (Camera a zecea),

compus din doamna O. Porchia (raportoare), președintă, și domnii M. Jaeger și P. Nihoul,
judecători,

grefier: domnul V. Di Bucci,

având în vedere faza scrisă a procedurii, în special:

- cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 23 februarie 2023;
- excepția de inadmisibilitate invocată de Parchetul European prin înscrisul separat depus la grefa Tribunalului la 31 mai 2023;
- observațiile reclamantului cu privire la excepția de inadmisibilitate depuse la grefa Tribunalului la 17 iulie 2023;
- cererile de intervenție ale Consiliului Uniunii Europene, Comisiei Europene și Parlamentului European, depuse la grefa Tribunalului la 3, la 14 și, respectiv, la 22 iunie 2023,

dă prezenta

* Limba de procedură: română.

Ordonanță

- 1 Prin acțiunea formulată în temeiul articolului 263 TFUE, reclamantul, domnul Victor-Constantin Stan, solicită anularea deciziei Camerei permanente nr. 4 a Parchetului European (EPPO) din 9 decembrie 2022 prin care aceasta a decis trimiterea în judecată a cauzei care îl privește (denumită în continuare „decizia atacată”).

Istoricul cauzei

- 2 La 22 decembrie 2021, Direcția Națională Anticorupție – Serviciul Teritorial Timișoara (România) a înregistrat denunțuri formulate de două persoane cu privire la posibila comitere a unor infracțiuni.
- 3 Prin decizia din 20 ianuarie 2021, procurorul european delegat care instrumentează cauza în România a solicitat evocarea cauzei înregistrate la Direcția Națională Anticorupție – Serviciul Teritorial Timișoara.
- 4 La 27 ianuarie 2022, procurorul european delegat care instrumentează cauza în România a deschis o investigație. În opinia sa, începând din anul 2018, mai multe persoane au săvârșit infracțiuni care le permiteau să obțină fără drept fonduri de la bugetul Uniunii Europene și de la bugetul de stat al României.
- 5 La 28 iunie 2022, în urma unei ordonanțe din 27 iunie 2022 a procurorului european delegat care instrumentează cauza în România, reclamantul a dobândit calitatea de inculpat pentru fapte, săvârșite în calitate de coautor, de obținere ilegală de fonduri românești, pedepsite de articolul 306 din Codul penal român. Potrivit procurorului european delegat care instrumentează cauza în România, în perioada cuprinsă între 27 decembrie 2018 și 31 august 2021, reclamantul ar fi prezentat Agenției pentru Întreprinderi Mici și Mijlocii, Atragere de Investiții și Promovarea Exportului Timișoara (România) documente false, inexacte și incomplete privind proiecte depuse de șase societăți în vederea obținerii de fonduri provenite de la bugetul național al României.
- 6 La 9 decembrie 2022, Camera permanentă nr. 4 a EPPO a adoptat decizia atacată, prin care a trimis în judecată cauza care îl privește printre alții pe reclamant și a clasat partea din aceasta referitoare la fapte de corupție și de fals care nu îl priveau pe reclamant.
- 7 La 19 decembrie 2022, procurorul european delegat care instrumentează cauza în România a prezentat rechizitoriul, iar reclamantul a fost judecat de Tribunalul București (România) pentru săvârșirea infracțiunii de obținere ilegală de fonduri.

Concluziile părților

- 8 Reclamantul solicită Tribunalului:
- anularea deciziei atacate, precum și a actelor subsecvente;
 - constatarea, eventual, a inaplicabilității prevederilor Regulamentului intern de procedură al EPPO care sunt contrare Regulamentului (UE) 2017/1939 al Consiliului din 12 octombrie 2017 de punere în aplicare a unei forme de cooperare consolidată în ceea ce privește instituirea Parchetului European (EPPO) (JO 2017, L 283, p. 1).

- 9 Prin intermediul excepției de inadmisibilitate invocate, EPPO solicită Tribunalului:
- respingerea acțiunii ca inadmisibilă;
 - obligarea reclamantului la plata cheltuielilor de judecată.
- 10 În răspunsul la excepția de inadmisibilitate, reclamantul solicită Tribunalului:
- respingerea excepției de inadmisibilitate invocate de EPPO;
 - în subsidiar, să rezerve decizia sa până la pronunțarea asupra fondului cauzei.

În drept

- 11 În temeiul articolului 130 alineatele (1) și (7) din Regulamentul de procedură al Tribunalului, la cererea pârâtului, Tribunalul poate să se pronunțe asupra inadmisibilității acțiunii sau asupra competenței sale fără a intra în dezbateră fondului. Întrucât EPPO a solicitat în speță Tribunalului să se pronunțe asupra inadmisibilității acțiunii, acesta, considerându-se suficient de lămurit de înscrisurile din dosar, decide să se pronunțe asupra acestei cereri fără continuarea procedurii.
- 12 EPPO invocă trei cauze de inadmisibilitate. În primul rând, acesta susține că Tribunalul nu este competent să se pronunțe cu privire la concluziile în anulare îndreptate împotriva deciziei atacate pentru motivul că articolul 263 TFUE nu se aplică în speță actelor sale de procedură. În al doilea rând, acesta arată că reclamantul nu are calitate procesuală activă. În al treilea rând, acesta consideră că, în măsura în care acțiunea principală este inadmisibilă, excepția de nelegalitate invocată de reclamant, în temeiul articolului 277 TFUE, trebuie respinsă ca inadmisibilă.
- 13 În ceea ce privește prima cauză de inadmisibilitate, EPPO arată că prezenta acțiune, introdusă în temeiul articolului 263 TFUE, este inadmisibilă pentru motivul că decizia atacată poate face obiectul unui control jurisdicțional doar în condițiile prevăzute la articolul 42 din Regulamentul 2017/1939, care nu sunt îndeplinite în speță.
- 14 În această privință, EPPO susține că articolul 263 TFUE nu se aplică actelor sale de procedură. În temeiul articolului 86 alineatul (3) TFUE, articolul 42 din Regulamentul 2017/1939 ar constitui o *lex specialis* în raport cu articolul 263 TFUE. Cadrul controlului jurisdicțional al actelor de procedură ale EPPO, prevăzut la acest articol 42, ar consta în mai mulți piloni, care ar forma împreună un sistem care asigură respectarea deplină a garanțiilor procedurale consacrate de Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „carta”).
- 15 Primul pilon ar fi reprezentat de articolul 42 alineatul (1) din Regulamentul 2017/1939, potrivit căruia controlul jurisdicțional al actelor de procedură ale EPPO care sunt destinate să producă efecte juridice față de terți este de competența instanței naționale competente în conformitate cu cerințele și cu procedurile prevăzute de dreptul intern. Potrivit EPPO, atribuirea acestei competențe instanțelor naționale este o consecință directă și firească a faptului că cauzele investigate de EPPO sunt trimise în judecată în fața instanței naționale competente. De altfel, pe de o parte, potrivit cadrului juridic existent, numai instanțele naționale ar fi competente să aplice deopotrivă dreptul național și dreptul Uniunii. Pe de altă parte, în cadrul activităților sale de cercetare și urmărire penală, EPPO ar aplica atât dreptul Uniunii, cât și dreptul național.

Atribuirea competenței controlului jurisdicțional al actelor de procedură ale EPPO unei instanțe naționale care este competentă să aplice atât dreptul național, cât și dreptul Uniunii ar constitui o chestiune ce ține de garantarea dreptului la o cale de atac efectivă al persoanelor implicate în investigațiile EPPO. Astfel, Regulamentul 2017/1939 ar permite o derogare parțială de la principiile dreptului Uniunii privind competența exclusivă a Curții de Justiție a Uniunii Europene de a exercita controlul jurisdicțional al actelor adoptate de instituțiile, organele, oficiile și agențiile Uniunii, consacrată printre altele prin Hotărârea din 19 decembrie 2018, Berlusconi și Fininvest (C-219/17, EU:C:2018:1023), în măsura în care permite instanțelor naționale să controleze actele EPPO și să le invalideze dacă încalcă dreptul național.

- 16 EPPO adaugă că, în cazul în care se consideră că actul de procedură al EPPO care face obiectul unei examinări de către o instanță națională este contrar unei dispoziții de drept al Uniunii, articolul 42 alineatul (2) litera (a) din Regulamentul 2017/1939 impune instanțelor naționale să solicite o decizie preliminară cu privire la validitatea actului menționat, în temeiul articolului 267 TFUE. În plus, articolul 42 alineatul (3) din Regulamentul 2017/1939 ar stabili o excepție de la regula consacrată la alineatul (1) al acestui articol, pentru a acoperi orice situație reziduală în care ar putea să nu existe o cale de atac la nivel național împotriva unei decizii a EPPO de clasare a unei cauze și nu ar fi aplicabil decât dacă controlul jurisdicțional este solicitat în temeiul dreptului Uniunii.
- 17 În plus, EPPO precizează că, în cazul prevăzut la articolul 42 alineatul (8) din Regulamentul 2017/1939 privind actele juridice ale EPPO care nu sunt calificate drept acte de procedură destinate să producă efecte juridice față de terți, toate condițiile pentru introducerea unei acțiuni în temeiul articolului 263 TFUE trebuie îndeplinite pentru ca acțiunea să fie admisibilă.
- 18 În sfârșit, EPPO subliniază consecințele, atât asupra funcționării sale, cât și asupra celei a Curții de Justiție a Uniunii Europene, ale admisibilității acțiunilor în anulare îndreptate împotriva actelor sale de procedură, altele decât cele prevăzute cu titlu de excepție la articolul 42 alineatul (3) din Regulamentul 2017/1939. Pe de o parte, investigațiile EPPO ar fi întârziate, în timp ce Curtea de Justiție a Uniunii Europene ar fi transformată într-o curte penală de apel pentru un număr mare de cauze penale. Pe de altă parte, declararea acțiunilor în anulare menționate ca fiind admisibile ar fi contrară dispozițiilor articolului 86 TFUE și ale Regulamentului 2017/1939.
- 19 Reclamantul susține că acțiunea sa este admisibilă. Potrivit acestuia, abordarea susținută de EPPO este contrară dreptului Uniunii. Articolul 42 din Regulamentul 2017/1939 nu ar îndeplini cerințele dreptului la o cale de atac efectivă și la un proces echitabil prevăzute la articolul 47 din cartă și ar încălca competența Curții de Justiție a Uniunii Europene, reglementată de articolul 19 TUE, de a asigura respectarea dreptului în interpretarea și aplicarea tratatelor Uniunii, precum și respectarea autonomiei sistemului juridic al Uniunii.
- 20 În primul rând, reclamantul subliniază că controlul jurisdicțional este un mecanism care garantează respectarea dreptului la o cale de atac efectivă și la un proces echitabil. Principiul efectivității, care ar fi strâns legat de respectarea dreptului la o cale de atac efectivă, ar impune ca particularii să aibă acces la căi de atac judiciare adecvate și efective pentru protecția drepturilor și a libertăților lor în temeiul dreptului Uniunii. Acest deziderat ar putea fi realizat doar prin interpretarea articolului 42 din Regulamentul 2017/1939 în sensul că permite persoanelor fizice să introducă o acțiune în anulare împotriva deciziilor EPPO în fața Curții de Justiție a Uniunii Europene. De asemenea, instanțele naționale nu ar avea „competența sau capacitatea de a constata faptul că o decizie a camerei permanente” a EPPO este contrară dreptului Uniunii, astfel încât respectarea dreptului justițiabililor la o cale de atac efectivă ar depinde de voința acestor

instanțe de a recurge la mecanismul trimiterii preliminare. Competența instanțelor naționale s-ar limita la a aprecia dacă motivele reclamantului dau naștere unor îndoieli suficiente cu privire la validitatea măsurii în cauză pentru ca o cerere de trimitere preliminară formulată de reclamant să fie admisă. Prin urmare, justițiabilii nu ar putea recurge în mod liber la procedura preliminară. Refuzul unei instanțe naționale de a admite cererea de trimitere preliminară formulată de inculpat ar da naștere unui risc ridicat ca dreptul Uniunii să nu fie aplicat sau să fie aplicat incorect.

- 21 De altfel, ar exista divergențe în ceea ce privește „măsura în care instanțele naționale din diferite state membre recurg efectiv la posibilitatea de a adresa întrebări Curții”, ceea ce ar putea genera situații discriminatorii între resortisanții diferitelor state membre. Potrivit reclamantului, se poate considera că nu există un veritabil control jurisdicțional al actelor adoptate de EPPO în cursul urmăririi penale efectuate de procurorii europeni delegați în România.
- 22 Reclamantul susține că articolul 42 alineatul (1) din Regulamentul 2017/1939 „divide în mod nepermis competența” Curții de Justiție a Uniunii Europene. Aceasta din urmă ar fi amintit că „controlul judiciar în statele membre trebuie efectuat în conformitate cu dreptul Uniunii, iar competența [sa] nu poate fi eludată sau omisă prin norme de drept secundar”. Pe de altă parte, potrivit reclamantului, recurgerea exclusivă la instanțele naționale pentru a oferi protecția judiciară a dreptului Uniunii poate duce la interpretări inconsecvente și poate submina principiile armonizate ale cadrului juridic al Uniunii. În opinia sa, scoaterea actelor EPPO din competența instanțelor Uniunii echivalează cu privarea sa de calea de atac la care ar avea dreptul în temeiul articolului 47 din cartă.
- 23 În al doilea rând, reclamantul arată că referirea la exercitarea urmăririi penale în fața instanțelor naționale care figurează la articolul 86 alineatul (2) TFUE este o excepție pentru EPPO, care nu se referă decât la etapa judecătii, dar care nu poate primi o interpretare largă și nu poate fi luată în considerare atât de extins încât să se refuze competența specifică conferită instanțelor Uniunii. Reclamantul adaugă că din interpretarea literală și teleologică a articolului 86 alineatul (3) TFUE reiese că această dispoziție nu prevede în mod expres posibilitatea de a deroga de la competența Curții de Justiție a Uniunii Europene în materie de control jurisdicțional al actelor emise de EPPO și implicit pe cea de a restrânge această competență. Articolul 42 din Regulamentul 2017/1939 ar trebui interpretat în mod conjugat și corelat cu celelalte norme și principii ale Uniunii cu privire la controlul jurisdicțional care au în vedere dreptul la o cale de atac efectivă și la un proces echitabil.
- 24 În al treilea rând, potrivit reclamantului, condițiile de admisibilitate a acțiunii în anulare, prevăzute la articolul 263 al patrulea paragraf TFUE, sunt îndeplinite în speță. Astfel, în primul rând, decizia atacată, prin însăși natura sa, ar avea un efect direct asupra situației juridice a reclamantului, în al doilea rând, decizia menționată l-ar privi în mod direct pe reclamant și i-ar afecta situația juridică în mod concret, în al treilea rând, reclamantul ar avea un interes legitim ca această decizie să fie anulată și, în al patrulea rând, termenul de două luni pentru introducerea acțiunii împotriva deciziei atacate ar fi fost respectat.
- 25 Cu titlu introductiv, trebuie amintit că mecanismul prevăzut de legiuitor pentru a asigura controlul actelor de procedură ale EPPO este un mecanism *sui generis* (a se vedea prin analogie Ordonanța din 13 iunie 2022, Mendes de Almeida/Consiliul, T-334/21, EU:T:2022:375, punctul 40, și Ordonanța din 25 octombrie 2022, WO/Parchetul European, T-603/21, nepublicată, EU:T:2022:683, punctul 36). Potrivit considerentului (88) al Regulamentului 2017/1939, acest mecanism urmărește să asigure căi de atac efective în conformitate cu articolul 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE.

- 26 În ceea ce privește actele de procedură ale EPPO, controlul jurisdicțional al acestora este prevăzut la articolul 42 din Regulamentul 2017/1939. Mai precis, alineatul (1) al acestui articol prevede printre altele că actele de procedură ale EPPO care sunt destinate să producă efecte juridice față de terți fac obiectul controlului de către instanțele naționale competente, în conformitate cu cerințele și procedurile prevăzute în dreptul intern. Alineatul (2) al aceluiași articol precizează că Curtea are competența, în conformitate cu articolul 267 TFUE, să pronunțe decizii preliminare cu privire la valabilitatea actelor de procedură ale EPPO, în măsura în care chestiunea valabilității este ridicată înaintea oricărei instanțe a unui stat membru, direct în temeiul dreptului Uniunii, cu privire la interpretarea sau valabilitatea dispozițiilor din dreptul Uniunii, inclusiv ale Regulamentului 2017/1939, și cu privire la interpretarea articolelor 22 și 25 din regulamentul menționat în ceea ce privește orice conflict de competență între EPPO și autoritățile naționale competente.
- 27 Articolul 42 din Regulamentul 2017/1939 prevede în mod expres competența instanței Uniunii, în temeiul articolului 263 TFUE, numai în ceea ce privește deciziile EPPO de a închide un caz, în măsura în care sunt contestate direct în temeiul dreptului Uniunii, precum și în ceea ce privește deciziile EPPO care aduc atingere drepturilor persoanelor vizate în temeiul capitolului VIII din Regulamentul 2017/1939 și deciziile EPPO care nu reprezintă acte de procedură, precum cele privind dreptul de acces public la documente, sau deciziile de eliberare din funcție a procurorilor europeni delegați adoptate în temeiul articolului 17 alineatul (3) din regulamentul sau orice alte decizii administrative.
- 28 În speță, trebuie să se sublinieze că decizia atacată constituie, în ceea ce îl privește pe reclamant, un act de procedură al EPPO care nu intră în sfera deciziilor prevăzute la articolul 42 alineatele (3) și (8) din Regulamentul 2017/1939. În schimb, partea din decizia atacată referitoare la fapte de corupție și de fals care clasează cauza nu îl privește pe reclamant.
- 29 Or, reclamantul consideră că Tribunalul ar trebui să se declare competent, în temeiul unei interpretări a articolului 42 din Regulamentul 2017/1939, pentru a îndeplini cerințele, printre altele, ale dreptului la o cale de atac efectivă și la un proces echitabil și pentru a nu aduce atingere competenței Curții de Justiție a Uniunii Europene de a asigura respectarea dreptului în interpretarea și aplicarea tratatelor și respectarea autonomiei sistemului juridic al Uniunii.
- 30 În ceea ce privește interpretarea articolului 42 din Regulamentul 2017/1939, trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante, recurgerea la o interpretare largă nu este posibilă decât dacă este compatibilă cu textul dispoziției în cauză și că nici măcar principiul interpretării conforme cu o normă cu forță obligatorie mai mare nu poate servi drept bază pentru o interpretare *contra legem* (a se vedea prin analogie Hotărârea din 19 septembrie 2019, Rayonna prokuratura Lom, C-467/18, EU:C:2019:765, punctul 61, și Hotărârea din 5 octombrie 2020, Brown/Comisia, T-18/19, EU:T:2020:465, punctul 111).
- 31 În ceea ce privește articolul 42 alineatele (1) și (2) din Regulamentul 2017/1939, nu se poate contesta că textul acestor dispoziții este lipsit de ambiguitate în măsura în care acestea conferă instanțelor naționale competența exclusivă de a soluționa cauze referitoare la acte de procedură ale EPPO care sunt destinate să producă efecte juridice față de terți, în afara excepțiilor prevăzute la alineatul (3) al acestui articol și a sorții rezervate anumitor decizii ale EPPO menționate la alineatul (8) al aceluiași articol, și că numai pe cale preliminară Curtea se pronunță cu privire la validitatea acestor acte în raport cu dispozițiile dreptului Uniunii, precum și cu privire la interpretarea sau la validitatea dispozițiilor Regulamentului 2017/1939.

- 32 Solicitând Tribunalului să anuleze decizia atacată și, în consecință, să se declare competent, în temeiul unei interpretări a articolului 42 din Regulamentul 2017/1939 în raport cu dreptul la o cale de atac efectivă, reclamantul propune o interpretare *contra legem*, care nu poate fi, așadar, admisă.
- 33 În acest context, trebuie precizat că, presupunând că reclamantul nu se limitează la a solicita o interpretare largă a articolului 42 din Regulamentul 2017/1939 pentru a susține că Tribunalul este competent în speță și că intenționează să conteste decizia atacată prin repunerea în discuție, pe calea excepției de nelegalitate, a validității articolului menționat în raport cu articolul 19 TUE, trebuie arătat că, dată fiind necompetența Tribunalului de a judeca acțiunea principală, o asemenea contestare nu poate fi admisă.
- 34 În general, în ceea ce privește cerințele de protecție jurisdicțională efectivă, este util să se arate că, în cadrul controlului jurisdicțional prevăzut de Regulamentul 2017/1939, Curtea este competentă printre altele, în temeiul articolului 267 TFUE, să se pronunțe asupra unor chestiuni privind interpretarea și validitatea actelor de procedură ale EPPO și a dispozițiilor dreptului Uniunii, inclusiv ale regulamentului menționat, astfel cum se confirmă la articolul 42 alineatul (2) din același regulament.
- 35 În speță, trebuie arătat că reclamantul poate, în principiu, să conteste în fața instanțelor naționale competente actele de procedură ale EPPO prevăzute la articolul 42 alineatul (1) din Regulamentul 2017/1939 și, în acest context, să invoce nelegalitatea acestuia. Curtea va fi cea căreia, în cazul în care instanța națională o sesizează, îi va reveni competența de a se pronunța cu privire la validitatea articolului 42 menționat, precum și, eventual, asupra celei a Regulamentului intern de procedură în raport cu Regulamentul 2017/1939 și cu celelalte dispoziții de drept al Uniunii pe care reclamantul le invocă în cererea sa introductivă.
- 36 Având în vedere ceea ce precedă, este necesar să se admită prima cauză de inadmisibilitate invocată de EPPO și, pe cale de consecință, excepția de inadmisibilitate pe care acesta din urmă o invocă și, prin urmare, să se respingă prezenta acțiune din cauza necompetenței Tribunalului de a o soluționa, fără a fi necesară pronunțarea, pe de altă parte, cu privire la concluziile referitoare la dispozițiile Regulamentului intern de procedură al EPPO, care privesc fondul litigiului.
- 37 Conform articolului 144 alineatul (3) din Regulamentul de procedură, atunci când pârâtul a depus o excepție de inadmisibilitate sau de necompetență astfel cum este prevăzută la articolul 130 alineatul (1) din regulamentul menționat, pronunțarea asupra cererii de intervenție nu are loc decât după respingerea excepției sau după unirea acesteia cu fondul. În plus, în conformitate cu articolul 142 alineatul (2) din același regulament, intervenția rămâne fără obiect printre altele atunci când cererea introductivă este declarată inadmisibilă. În speță, întrucât acțiunea este respinsă în totalitate din cauza necompetenței Tribunalului, nu este necesară pronunțarea cu privire la cererile de intervenție ale Consiliului Uniunii Europene, Comisiei Europene și Parlamentului European.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 38 Potrivit articolului 134 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât reclamantul a căzut în pretenții, se impune obligarea acestuia să suporte, pe lângă propriile cheltuieli de judecată, și pe cele efectuate de EPPO, conform concluziilor formulate de acesta din urmă, cu excepția celor aferente cererilor de intervenție.
- 39 Potrivit articolului 144 alineatul (10) din Regulamentul de procedură, dacă judecata în cauza principală se finalizează înainte de pronunțarea cu privire la o cerere de intervenție, autorul cererii de intervenție și părțile principale suportă, fiecare, propriile cheltuieli de judecată aferente cererii de intervenție. În consecință, reclamantul, EPPO, Consiliul, Comisia și Parlamentul vor suporta fiecare propriile cheltuieli de judecată aferente cererilor de intervenție.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a zecea)

dispune:

- 1) Respinge acțiunea.**
- 2) Nu este necesară pronunțarea cu privire la cererile de intervenție prezentate de Consiliul Uniunii Europene, de Comisia Europeană și de Parlamentul European.**
- 3) Îl obligă pe domnul Victor-Constantin Stan să suporte propriile cheltuieli de judecată, precum și pe cele efectuate de Parchetul European, cu excepția celor aferente cererilor de intervenție.**
- 4) Domnul Stan, Parchetul European, Consiliul, Comisia și Parlamentul vor suporta propriile cheltuieli de judecată aferente cererilor de intervenție.**

Luxemburg, 15 decembrie 2023.

Grefier
V. Di Bucci

Președintă
O. Porchia